“Deze tekst schreef ik in het eerste najaar met twee kinderen in mijn leven … op het ritme van een deinende baby in een draagzak.”

- Yinka Kuitenbrouwer -

Een zoon de crèche ontgroeid, de andere nog niet helemaal de buik ontvouwen. De een fietst op zijn eigen fiets naar school. Manen we aan -asjeblieft- niet té snel de brug af te sjezen. Weg van ons, om de hoek.
En ons dan glunderend om die hoek opwachten. “Ik ben de eerste!”

De tweede heeft nog een iets minder grote drang tot het vergroten van de afstand. Hij mag nog even blijven. Bij mij. Deinend op het ritme van de draagzak.

Maar hoe dicht nu, ook mijn jongste gaat binnenkort zijn wereld vergroten. Naar de crèche. Er is plek. Hij mag.

Naar de blokken en de boterhammen. De drinkbekers, het plastieken bestek. De lage stoeltjes rond de tafel. Veldbedjes netjes op een rij. De stickers erboven:
Mees slaapt met een slaapzak, tuut en een knuffel.
Esra met haar dekentje.
Adel met een slaapzak.
Pina met haar tuut.

De foto’s aan de muur, de ballen in de schuur. De zandbak en de modderkeuken. De auto van oude kratten.

Vergeet je badge niet. Vergeet niet in- en uit te tekenen. Vergeet niet dat we morgen uitzonderlijk dicht zijn. Vergeet niet dat de pampers bijna op zijn. Vergeet niet dat Esra een koemelkallergie heeft en dat Bob geen kiwi mag. Dat Ilkay geen gluten verdraagt en zijn medicatie nodig heeft.

De goeiemorgen. Goeieavond. De ‘hoe-was-de-dag?’ De goed hoor.
En hoe gaat het, met jou? Goed hoor. Altijd. Goed hoor.

De schouders die ophalen. De armen die veel dragen. De zorgende ogen. De handen te kort. De wij zijn hier. De altijd welkom. De warme ontvangst. De we doen wat kan. De we doen ons best. Altijd: we doen ons best.

Dit zijn de dagen. Die dagen. Die dwaze dagen. De dagen die beginnen.
Te vroeg, meestal.
Waar is die andere sok? En de melkfles, en jouw jas? Kom je mee? Ja, wel nu.
Nee, niet in je mond. Van vaak de haast en ook frustratiedagen. De toch ook fijne dagen, van leren en leren kennen.
De vermoeide dagen. Mooie, maar vermoeiende dagen.
De dagen om te tellen. Eerst in dagen, dan in weken, dan in maanden.
Die duizend dagen. Die dwaze duizend dagen.

"Neehee, ik bén geen knuffelbeer, mama! Ik ben toch al een koalabeer!"
Hij zucht. Knuffelberen, koalaberen, pandaberen, bruine beren.
Hij kent het verschil tussen al die beren. Beter dan ikzelf. Zéér belangrijk.
En allemaal in zijn klas. Van peuter, eerste, tweede, tot derde kleuterklas.
Een schoolcarrière op berenformaat. Het is het enige verschil dat telt.

"Rodainha ís geen pandabeer!
Alleen de bruine beren mochten gaan zwemmen.
Shams is nog maar een knuffelbeer, papa. Die kan nog niet goed in de kring zitten.
Ik ben al een koalabeer, ik kan zelf naar de wc.
Als ik later groot ben, word ik ook een echte bruine beer.
Feliz is een pandabeer. En als ik een pandabeer ben? Dan is Feliz een bruine beer.
En als ik een bruine beer ben? …
Dan beginnen we opnieuw. Dan is Feliz weer een knuffelbeer. Toch?"

"Balthasar!" "Serife!"
Ze zien elkaar in het park in onze buurt. Hij en zij. In het park aan de crèche waar ze allebei al meer dan een jaar niet meer naartoe gaan. De crèche waar ze elkaar leerden kennen.

Ze zien elkaar in het park aan die crèche. Het park waar iedereen zit als het weer meezit. Iedereen hier in de buurt die klein woont, zonder noemenswaardige tuin.
Bakfietsen. Buggy's. Brommers. Zonnebloempitten schillen rond de bankjes.
Volle vuilbakken. Picknickkleedjes. Steps. Schepjes in het zand als gemeengoed, totdat iemand naar huis gaat en ze toch worden geclaimd.

Ze zien elkaar. Van ver.
Serife met de altijd strakke staartjes en propere outfits. Altijd netjes.
Altijd bij elkaar. Broek bij trui. Rok bij bloes. Kous bij kous.

"Balthasar!" "Serife!" Twee keer een schreeuw van blijdschap en herkenning.
"Balthasar! Lopen! Kom!"
"Balthasar! Klimmen? Kom!"

Ze heeft dan wel altijd strakke staartjes en een trui die matcht met haar rok, ene die past bij haar andere sok. Ze durft meer dan mijn morsig kind met havermout op zijn broek.

“Serife! Kijk!”
Hij staat hoog, mijn snottebellenkoalabeer.

Normaal zou ik nu een hand moeten geven, maar voor Serife wil hij niet onderdoen. Zeker niet voor Serife. Ik kijk, van een afstand.
Zie hem twijfelen. En ik gun het hem. Zonder handen springen.

Ik zet me met mijn andere kind op mijn borst op een bankje.
Serifes moeder zit op een bank ernaast, ik zwaai. Een kort gesprek.
Ze biedt me een graai uit haar zak zonnebloempitten aan. ‘Nee dank je’, glimlach ik. En ik voel mijn glimlach. Hij voelt - onwennig.

Waarom? Omdat ik onwennig ben. Over onze taal, onze talen, die verschillen? Onwennig over zonnebloempitten die ze me aanbiedt?
Over de zure melkvlek op mijn schouder? Onwennig omdat ik bang ben dat onze werelden niet passen?
Omdat ik verlegen ben?

“Serife! Kijk!” Hij springt en valt met zijn gezicht plat in het zand. Boem.
Hij stelt zich recht. Lacht luidop met een speekselbaard vol zand. “Oepsie.”

Ik gun het hem niet beschaamd te zijn, omdat je gezicht vol zand zit.
Niet beschaamd te zijn, omdat je misschien een andere taal spreekt.
Omdat je niet weet hoe je zonnebloempitten kauwt. Omdat je een andere wereld hebt.
Ik gun het hem om met grote onbevangenheid “Serife!” te blijven roepen, zoals ik het hem gun om nog zo lang mogelijk van hoge hoogtes te blijven springen.

De zon gaat onder. Het park kleurt goud. Etenstijd.
Ik veeg het zand uit het gezicht van mijn koalabeer en maan hem richting huis. Ik zwaai naar Serifes moeder. En voel nog steeds diezelfde glimlach op mijn gezicht.

“Serife! Dag! Zwaaien!” Hij roept haar lieflijk agressief toe.
“Balthasar! Kus!” En ze knallen vol overgave tegen elkaar aan.
Boem. Ze schateren.

Dit zijn de dagen. Die dagen. Die dwaze dagen.
Die momenten. Die mooie momenten. De gouden momenten.
Momenten om te ploeteren. Momenten om te koesteren. En wel nú.

Die lach, die blik. Het rennen, op je af. Met open armen, zonder stoppen.
De vragen die je niet verzint. En grote ogen als je 't antwoord nog niet weet.
Dat spelen. Vollenbak. Of juist heel stil. Even toch.

Die momenten. Die dagen. Die duizend dagen.
Die verdomde duizend dagen.
Dit zijn die dagen. De dagen om te delen. De dagen om niet alles zelf te doen.
Niet alleen te blijven.

Die dagen. De dagen om te dragen. Samen.

Wij zijn een stad. Een gemeenschap, een familie, een village als je wil.
Als het mag.
Wij kunnen dat zijn. Wij kunnen dat.
Jij bent hier. Ik ben hier. Wij zijn hier.

Als het lukt. Als we leren niet verlegen te zijn. Of onwennig.
Maar nieuwsgierig. En eerlijk.

"Nee hé! Jakob is nog geen koalabeer. Echt niet.
Nasr is mijn vriend, want die heeft zulke mooie bruine haren.
Sara niet. Die gooit altijd alles op de grond.
Taimur en ik maakten de allerhoogste toren van de hele wereld.
Echt waar. Wij konden dat samen.
Max heeft een mama en een moeke. Waarom heb ik alleen maar een mama?
Ik wil ook een moeke.
Briek kan heel mooi praten met zijn handen. Die zegt 'papa' zonder woorden.
Rodainha heeft de mooiste rugzak.
De mama van Maurice heet Mør, want die komt uit een ander land.
Frida maakt nooit ruzie.
Paule wel, soms. Omdat ik haar regenboog heb kapotgemaakt.
Hey! Mohammed en Mohammed-Emin. Dat klinkt een beetje hetzelfde.
Ik wil ook vlechtjes zoals Marvha."

"Mama?
Als mijn broertje straks naar de crèche gaat, krijgt hij daar dan ook een Serife?"

illustraties
JILL HEESBEEN